KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 3.8.2020 r.
COM(2020) 349 final

# ROCZNY PRZEGLĄD DOKONYWANY PRZEZ KOMISJĘ

## rocznych sprawozdań z działalności państw członkowskich w sprawie kredytów eksportowych w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 1233/2011

## 1. Wprowadzenie

W załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1233/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zastosowania niektórych wytycznych w dziedzinie oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych oraz uchylającego decyzje Rady 2001/76/WE i 2001/77/WE[1] przewiduje się, że państwa członkowskie udostępniają Komisji roczne sprawozdanie z działalności w celu zwiększenia przejrzystości na szczeblu Unii. Na podstawie tych informacji Komisja ma obowiązek opracować roczny przegląd dla Parlamentu Europejskiego.

Niniejszy roczny przegląd dotyczy roku kalendarzowego 2018. Zakres przeglądu obejmuje działalność w zakresie kredytów eksportowych w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 1233/2011, tj. transakcji średnio- i długoterminowych z co najmniej dwuletnim okresem spłaty. Przegląd nie obejmuje krótkoterminowych transakcji w zakresie kredytów eksportowych[2] ani działań prowadzonych przez niektóre agencje kredytów eksportowych (AKE) wykraczających poza zakres kredytów eksportowych (takich jak gwarancja inwestycyjna). Należy także zauważyć, że w przypadku niektórych państw członkowskich funkcję agencji kredytów eksportowych pełni zakład ubezpieczeń lub instytucja finansowa działające na mocy mandatu publicznego. Niniejszy przegląd obejmuje jedynie działalność takich zakładów prowadzoną w ramach sektora publicznego.

Komisja przyjęła do wiadomości rezolucję przyjętą przez Parlament Europejski dnia 2 lipca 2013 r. w sprawie pierwszego sprawozdania na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1233/2011[3] i zwróciła szczególną uwagę państw członkowskich na zawarte w rezolucji zalecenia – takie jak zalecenie, by grupa robocza Rady ds. kredytów eksportowych oraz Komisja konsultowały się z Europejską Służbą Działań Zewnętrznych w sprawie dalszego rozwoju metod sprawozdawczości. W chwili sporządzania niniejszego dokumentu państwa członkowskie dokonują aktualizacji metodyki sprawozdawczości.

## 2. Otrzymane roczne sprawozdania z działalności za rok kalendarzowy 2018

Roczne sprawozdania z działalności zostały przekazane przez następujące państwa członkowskie: Austrię, Belgię, Bułgarię, Chorwację, Republikę Czeską, Danię, Finlandię, Francję, Hiszpanię, Luksemburg, Niderlandy, Niemcy, Polskę, Portugalię, Rumunię, Republikę Słowacką, Słowenię, Szwecję, Węgry, Włochy oraz Zjednoczone Królestwo.

Pozostałych siedem państw – Cypr, Estonia, Grecja, Irlandia, Litwa, Łotwa i Malta – nie oferowało w okresie sprawozdawczym programów kredytów eksportowych w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 1233/2011.

[1] Dz.U. L 326 z 8.12.2011, s. 45.

[2] W przypadku takich transakcji zastosowanie ma komunikat Komisji zgodnie z art. 93 ust. 1 Traktatu WE dotyczący stosowania art. 92 i 93 Traktatu do krótkoterminowego ubezpieczenia kredytów eksportowych.

[3] Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 2 lipca 2013 r. w sprawie pierwszego sprawozdania rocznego Komisji dla Parlamentu Europejskiego w sprawie działalności agencji kredytów eksportowych państw członkowskich (2012/2320(INI)).

## 3. Analiza rocznych sprawozdań z działalności

### a) Informacje ogólne i finansowe

W mających zastosowanie ramach prawnych (rozporządzenie (UE) nr 1233/2011) określa się ogólne zasady transakcji i programów kredytów eksportowych. Chociaż większość rządów UE utworzyła agencje kredytów eksportowych, zakres i rodzaj programów kredytów eksportowych, jak również struktura organizacyjna agencji kredytów eksportowych różnią się w poszczególnych państwach członkowskich.

W niektórych państwach członkowskich AKE jest departamentem rządowym lub agencją rządową. W przypadku innych państw, jak wskazano powyżej, funkcję tę pełni zakład ubezpieczeń lub instytucja finansowa na mocy publicznego mandatu lub pod nadzorem rządu. W przypadku państw członkowskich oferujących różne kategorie wsparcia kredytów eksportowych nierzadko istnieje więcej niż jedna AKE (np. jedna agencja zapewnia oficjalne wsparcie w formie gwarancji lub ubezpieczenia kredytów komercyjnych, a inna udziela bezpośrednich pożyczek lub zapewnia programy stabilizacji wysokości stóp procentowych).

W 2018 r. 21 państw członkowskich UE zapewniało programy kredytów eksportowych w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 1233/2011. Programami tymi zarządzało łącznie 29 różnych agencji i departamentów rządowych.

Większość państw członkowskich oferuje coraz szerszą gamę programów kredytów eksportowych. Jeśli chodzi o rodzaje wsparcia kredytów eksportowych oferowanych przez unijne AKE, najbardziej rozpowszechnioną formą pozostaje „czysta ochrona ubezpieczeniowa" (tj. dana transakcja eksportowa jest finansowana z kredytu udzielonego przez bank komercyjny, na który AKE udziela gwarancji lub zabezpieczenia w formie ubezpieczenia). Wszystkie 21 państw członkowskich udzielających kredytów eksportowych w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 1233/2011 w okresie sprawozdawczym oferowało tego rodzaju wsparcie. Znaczna większość państw członkowskich zaproponowała również inne formy wsparcia objęte rozporządzeniem (UE) nr 1233/2011 i zakresem stosowania Porozumienia OECD w sprawie oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych[4], takie jak bezpośrednie pożyczki, finansowanie (w przypadku gdy finansowanie jest bezpośrednio zapewniane przez AKE, a nie przez bank komercyjny) lub refinansowanie[5]. Wiele państw członkowskich zapewnia również finansowanie projektów i różne formy pomocy wiązanej. Prawie wszystkie państwa członkowskie oferują programy mające na celu zaspokojenie szczególnych potrzeb MŚP.

W ujęciu ogólnym praktyki i standardy zawierania umów kredytowych stają się coraz bardziej podobne w państwach członkowskich, w miarę jak Porozumienie w sprawie oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych obejmuje rosnącą liczbę zagadnień. Niemniej jednak należy wziąć pod uwagę następujące różnice, które utrudniają dokonanie kompleksowego porównania. Po pierwsze, państwa członkowskie – w ramach ogólnych form wsparcia kredytów eksportowych, o których mowa w poprzednim akapicie – opracowały ogromną różnorodność programów kredytów eksportowych. Ponadto podczas gdy konkretny produkt może być wspólny dla kilku AKE, związane z nim warunki mogą się różnić. Po

[4] Porozumienie w sprawie oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych, w formie włączonej do prawa Unii, zostało przedstawione w załączniku II do rozporządzenia.

[5] Belgia, Republika Czeska, Dania, Hiszpania, Polska, Republika Słowacka, Węgry, Włochy oraz Zjednoczone Królestwo.

drugie, wpływ programu kredytów eksportowych zależy oczywiście również od cech gospodarki krajowej oraz zdolności prywatnych rynków finansowych.

Z uwzględnieniem tych zastrzeżeń, poniższa tabela, w której wskazano łączną nominalną ekspozycję na ryzyko w dniu 31 grudnia 2018 r. zapewnia ogólne pojęcie o skali programów kredytów eksportowych – obejmujących najbardziej znaczącą „czystą ochronę ubezpieczeniową”[6].

| **Oficjalne wsparcie w postaci „czystej ochrony ubezpieczeniowej” w 2018 r. (w mld EUR)**<br>**Największe wsparcie w UE według łącznej nominalnej ekspozycji** | |
|---|---|
| Niemcy | 86,5 |
| Francja | 65,1 |
| Szwecja | 28,1 |
| Włochy | 26,4 |
| Niderlandy | 24,4 |

Jak już wspomniano powyżej, unijne AKE są aktywne w szerokim zakresie obszarów nieobjętych obowiązkiem sprawozdawczości na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1233/2011. Rozporządzenie to obejmuje zasadniczo średnio- i długoterminowe kredyty eksportowe (zgodnie z definicją zawartą w Porozumieniu w sprawie oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych). Wiele unijnych AKE oferuje jednak również takie produkty jak krótkoterminowe kredyty eksportowe, gwarancje akredytywy, gwarancje na ryzyko produkcji lub ubezpieczeniowe produkty inwestycyjne. Należy również zauważyć, że kilka państw członkowskich rozwinęło specyficzne dla poszczególnych sektorów produkty kredytów eksportowych, np. dla produkcji samolotów, przemysłu stoczniowego i kolejowego. Może to odzwierciedlać odrębne uzgodnienia sektorowe w ramach Porozumienia w sprawie oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych, w przypadku gdy niektóre warunki, w szczególności dotyczące maksymalnego okresu spłaty, są dostosowane do konkretnych potrzeb poszczególnych sektorów działalności gospodarczej.

Szczegółowe informacje można znaleźć w sekcjach II i IV formularza sprawozdawczego mającego zastosowanie do sporządzania rocznych sprawozdań z działalności, jak również w ogólnych rocznych sprawozdaniach, do których wiele państw członkowskich wyraźnie się odnosi.

Podsumowując, roczne sprawozdania z działalności dostarczają istotnych informacji finansowych dotyczących programów kredytów eksportowych. Należy jednak podkreślić, że zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1233/2011 sprawozdawczość ta przebiega zgodnie z odpowiednimi krajowymi ramami prawnymi danego państwa członkowskiego. W związku z tym istnieją pewne różnice w sposobie prezentacji sprawozdań. Komisja nie ma

[6] Należy zauważyć, że Zjednoczone Królestwo nie przedstawiło danych na temat łącznej nominalnej ekspozycji na ryzyko na dzień 31 grudnia.
2018.

konkretnych uwag na temat aspektów finansowych dotyczących rocznych sprawozdań z działalności[7].

**b) Podejście do „ryzyk środowiskowych, które mogą powodować inne istotne zagrożenia"**

Zgodnie z pkt 2 załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 1233/2011 w rocznych sprawozdaniach z działalności państwa członkowskie „opisują, w jaki sposób ryzyka środowiskowe, które mogą powodować inne istotne zagrożenia, są uwzględniane w działalności AKE w zakresie oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych".

Państwa członkowskie informują, że w sposób ciągły dopracowują swoje wewnętrzne procesy w celu zidentyfikowania i oceny zagrożeń dla środowiska. W przypadkach, w których ryzyko uznane jest za niedopuszczalne lub nieproporcjonalne, nie udziela się zabezpieczenia. W przypadkach, w których ryzyko uznane jest za dopuszczalne, wsparcie kredytu eksportowego jest zazwyczaj warunkowe, uzależnione od środków łagodzących i od zapewnienia zgodności z pewnymi normami[8]. Ponadto polityka państw członkowskich opiera się na normach międzynarodowych i szerszym dorobku prawnym UE. Odniesienia do unijnych „celów", „standardów" i „wytycznych" w sprawozdaniach wskazują na to, że brane pod uwagę są zarówno instrumenty miękkiego, jak i twardego prawa, idea jest równie ważna jak litera prawa.

Konwergencję w praktyce ilustruje m.in. stosowanie różnych procedur oceny, dostosowanych do rodzaju i kategorii danych transakcji, co wyraźnie opisano w sprawozdaniach kilku państw członkowskich[9].

W pkt 2 załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 1233/2011 wymienia się zarówno ryzyka środowiskowe, jak i „inne istotne zagrożenia". Ogólnie rzecz biorąc, podobnie jak w poprzednich latach, państwa członkowskie nadal szeroko interpretowały ryzyka środowiskowe i zagrożenia z nimi związane. Wiele państw członkowskich informuje również, w przypadku gdy jest to uzasadnione, że w okresie trwania transakcji dokonuje oceny ryzyka zgodnie ze szczegółowymi wytycznymi.

Transakcje oceniane są nie tylko pod kątem ochrony środowiska, ale także pod innymi względami. Na przykład kilka państw członkowskich wyraźnie odniosło się także do skutków społecznych[10] oraz do praw człowieka[11]. Zagrożenia te mogą zostać ocenione przez niezależnych ekspertów[12] lub przez wyznaczonych specjalistów w każdej AKE[13].

Państwa członkowskie odnoszą się w szczególności do procedur zawartych w zaleceniu OECD w sprawie wspólnego podejścia do oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych

[7] Zgodnie z pkt 1 załącznika I obecna procedura sprawozdawcza odbywa się bez uszczerbku dla prerogatyw instytucji państw członkowskich sprawujących nadzór nad krajowymi programami kredytów eksportowych.
[8] Przykładowo: Belgia, Dania, Francja, Luksemburg, Polska, Portugalia, Rumunia, Republika Słowacka, Słowenia, Szwecja i Węgry.
[9] Przykładowo Belgia, Dania, Niemcy, Republika Słowacka i Szwecja.
[10] Belgia, Republika Czeska, Dania, Finlandia, Francja, Niderlandy, Niemcy, Polska, Republika Słowacka, Hiszpania, Słowenia i Szwecja.
[11] Austria, Niemcy, Szwecja i Zjednoczone Królestwo.
[12] Przykładowo: Republika Czeska i Republika Słowacka.
[13] Przykładowo: Belgia

oraz środowiskowego i społecznego badania due diligence („wspólne podejście"), które jest przyjętym i ugruntowanym narzędziem oceny w ramach OECD, a także uzyskało wpływ normatywny poza państwami należącymi do OECD.

W sprawozdaniu wskazano, że wiele państw członkowskich wykracza poza zakres wspólnego podejścia w celu wzmocnienia kontroli rosnącego odsetka transakcji[14]. Oprócz wspólnego podejścia państwa członkowskie znajdują również punkty odniesienia w postaci innych międzynarodowych norm. Normy te obejmują: strategię bezpieczeństwa Banku Światowego[15], wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka[16], zasady inicjatywy Global Compact[17], Deklarację Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącą podstawowych zasad i praw w pracy[18], zasady równikowe[19], normy środowiskowe i społeczne Międzynarodowej Korporacji Finansowej[20] oraz wytyczne OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych[21]. Niektóre państwa członkowskie odwołują się również do inicjatyw dotyczących zmiany klimatu, w tym do Ramowej konwencji ONZ w sprawie zmian klimatu[22]. Niektóre z państw członkowskich zwracają też uwagę na swoje nieustanne zobowiązanie do doskonalenia i rozwoju obecnego systemu.

## c) Inne informacje zawarte w rocznych sprawozdaniach z działalności

Oprócz informacji już zawartych w sekcjach 3a) i b) powyżej, z 21 rocznych sprawozdań z działalności wynika, że państwa członkowskie rozwinęły politykę w zakresie kredytów eksportowych głównie w kontekście środowiska, zwalczania przekupstwa oraz udzielania zrównoważonych pożyczek dla krajów o niskich dochodach. Trzy odpowiednie zalecenia OECD[23] odgrywają istotną – ale nie wyłączną – rolę. Trzy państwa członkowskie - Bułgaria, Chorwacja i Rumunia - niebędące członkami OECD stosują te instrumenty lub do tego dążą. Rumunia i Chorwacja stosują wspólne podejście i zalecenie OECD dotyczące przekupstwa, natomiast Bułgaria wdrożyła zalecenie OECD dotyczące przekupstwa.

Wiele państw członkowskich twierdzi, że „wspólne podejście" stosowane jest poza zakresem określonym przez OECD[24]. Ogólnie rzecz biorąc, wydaje się, że państwa członkowskie zwiększyły swoje ambicje w zakresie zwalczania przekupstwa i korupcji poprzez wprowadzenie nowych środków zapewniania zgodności w celu zaostrzenia polityki zwalczania przekupstwa i korupcji. Wiele państw członkowskich przed udzieleniem wsparcia wymaga od ubezpieczonych złożenia oświadczenia o zwalczaniu przekupstwa, w którym wyraźnie wskazano, że ochrona ubezpieczeniowa zostanie automatycznie unieważniona w przypadku przekupstwa. Coraz większa liczba państw członkowskich wspomina również

[14] Przykładowo: Niderlandy, Niemcy, Szwecja i Włochy.
[15] Republika Słowacka.
[16] Przykładowo: Dania, Finlandia, Niemcy i Szwecja.
[17] Szwecja.
[18] Przykładowo: Finlandia i Niderlandy.
[19] Zjednoczone Królestwo.
[20] Przykładowo: Niderlandy i Republika Słowacka.
[21] Szwecja.
[22] Finlandia.
[23] 1. Zalecenie OECD w sprawie wspólnego podejścia do oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych oraz środowiskowego i społecznego badania due diligence (tzw. „wspólne podejście") 2. Zalecenie OECD dotyczące korupcji i oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych. 3. Zasady i wytyczne w celu propagowania zrównoważonych praktyk w zakresie udzielania pożyczek w ramach przyznawania oficjalnych kredytów eksportowych krajom o niskich dochodach
[24] Francja, Niderlandy, Niemcy, Republika Słowacka, Szwecja i Włochy.

o znaczeniu monitorowania i angażowania się w dialog z bankami i instytucjami finansowymi na temat najlepszych praktyk w zakresie zwalczania przekupstwa.

Co więcej, państwa członkowskie coraz częściej wymieniają dodatkowe cele lub kwestie polityczne, które dopełniają to, co zostało przewidziane we „wspólnym podejściu". Przykłady dotyczą zrównoważonego rozwoju społecznego[25] i zapobiegania oszustwom podatkowym[26]. W kilku przypadkach zainteresowane AKE same opracowały odpowiednie instrumenty. Przykładem na to jest polityka w sprawie społecznej odpowiedzialności[27], która obejmuje nie tylko działania wewnętrzne, ale również ścisły dialog z klientami AKE.

Jeżeli chodzi o ochronę środowiska, do nowych tendencji należą nacisk na zrównoważony rozwój i redukcja emisji. Podobnie jak w poprzednim sprawozdaniu, wiele państw członkowskich podkreśla szczególne znaczenie praw człowieka. Praktycznie wszystkie sprawozdania nadal odzwierciedlają poparcie dla zwiększenia wymiaru praw człowieka w ramach nowego wspólnego podejścia.

Wiele państw członkowskich opracowało własne, zgodne ze wspólnym podejściem, narzędzia do zwalczania przekupstwa i korupcji, takie jak środki informowania o nieprawidłowościach[28]. Nadal jako priorytet wymienia się środki przeciwdziałania praniu pieniędzy[29] oraz zapobieganie finansowaniu terroryzmu[30].

Polityki państw członkowskich wydają się zbieżne, o czym świadczy ścisłe przestrzeganie wymogów Banku Światowego i Międzynarodowego Funduszu Walutowego, wspominane przez wiele państw członkowskich w odniesieniu do praktyk udzielania zrównoważonych pożyczek krajom o niskich dochodach.

Państwa członkowskie poświęcają też szczególną uwagę kwestii zagwarantowania, by AKE działały w najbardziej przejrzysty sposób, z poszanowaniem poufności, która może być konieczna do transakcji handlowych. Podobnie jak w poprzednich latach państwa członkowskie zwracają szczególną uwagę na tę kwestię w rocznych sprawozdaniach z działalności za 2018 r.[31].

Ze sprawozdań państw członkowskich wynika, że włączyły one wspólne podejście OECD do swojej polityki kredytów eksportowych. Ponadto wydaje się, że państwa członkowskie wykraczają poza wspólne podejście i wymieniają między sobą najlepsze praktyki i metodyki oceny. Wspólne podejście jest coraz częściej postrzegane jako norma minimalna. W wielu dziedzinach państwa członkowskie stosują własne dodatkowe środki, aby zapewnić, że wsparcie kredytów eksportowych jest możliwe tylko w przypadku transakcji, które spełniają szereg rygorystycznych norm, od aspektów środowiskowych po kwestie społeczne.

## d) Zgodność AKE z celami i zobowiązaniami Unii

Aby zwiększyć przejrzystość na szczeblu UE, państwa członkowskie są zobowiązane na mocy rozporządzenia (UE) nr 1233/2011 do udostępnienia Komisji rocznego sprawozdania z działalności, przekazując – zgodnie z krajowymi ramami prawnymi – niektóre informacje

[25] Dania, Hiszpania, Niemcy, Republika Słowacka i Rumunia.
[26] Szwecja.
[27] Niderlandy, Słowenia, Szwecja i Włochy.
[28] Republika Słowacka i Szwecja.
[29] Szwecja.
[30] Szwecja.
[31] Austria, Belgia, Dania, Republika Słowacka i Szwecja.

finansowe i operacyjne dotyczące ich działalności związanej z kredytami eksportowymi, obejmujące również informacje na temat sposobów radzenia sobie z ryzykiem środowiskowym.

Zgodnie z pkt 3 załącznika I „[n]a podstawie tych informacji Komisja opracowuje roczny przegląd dla Parlamentu Europejskiego, zawierający ocenę zgodności AKE z celami i zobowiązaniami Unii".

W art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE)[32] wymieniono ogólne cele Unii, a w jego art. 21 zasady i cele działań zewnętrznych Unii.

Jeżeli chodzi o wspólną politykę handlową UE, odniesienie do zasad i celów działań zewnętrznych Unii znajduje się w art. 206 i art. 207 akapit pierwszy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Wszystkie państwa członkowskie pełniące rolę sprawozdawcy przedstawiają dowody, na to, że opracowały strategie towarzyszące zarządzaniu swoimi programami kredytów eksportowych, które są zgodne z celami UE. Zalecenia polityczne dotyczące kredytów eksportowych opracowane przez OECD – jedyną organizację międzynarodową, która dotychczas opracowała szczegółowe zasady dotyczące tego obszaru polityki – są w powszechnym użyciu i w większości przypadków działania państw członkowskich wykraczają poza ich zakres.

W celu zwiększenia zdolności Komisji do dalszej oceny działań państw członkowskich Komisja, we współpracy z Europejską Służbą Działań Zewnętrznych i po konsultacji z szeregiem zainteresowanych stron, zaproponowała państwom członkowskim rozszerzenie zakresu i poziomu szczegółowości informacji, które powinny być zawarte w rocznych sprawozdaniach z działalności. Zmieniony i rozszerzony formularz sprawozdawczy jest obecnie przedmiotem dyskusji z państwami członkowskimi.

Parlament Europejski wezwał Komisję do wydania oświadczenia dotyczącego tego, czy państwa członkowskie przestrzegają celów i zobowiązań Unii; Komisja Europejska dokonała rocznego przeglądu zgodnie z załącznikiem I. Przegląd Komisji opiera się na rocznych sprawozdaniach z działalności przedłożonych przez państwa członkowskie i nie można go uznać za ostateczny. Niemniej jednak Komisja uważa, że informacje zawarte w rocznych sprawozdaniach z działalności dostarczają mocnych dowodów na to, że AKE działają zgodnie z art. 3 i 21 TUE oraz nie zawierają dowodów na nieprzestrzeganie przepisów przez jakiekolwiek państwo członkowskie. Oczywiście instytucje europejskie mogą wyznaczyć wspólne, bardziej ambitne cele polityczne. Komisja jest gotowa ułatwić i propagować dialog międzyinstytucjonalny w tym zakresie, tymczasem ma jednak obowiązek dokonać oceny zgodnie z pkt 3 załącznika I.

Jeżeli chodzi o przestrzeganie zobowiązań międzynarodowych i obowiązków wynikających z unijnego prawa konkurencji, w okresie sprawozdawczym na forum Światowej Organizacji Handlu nie pojawiły się żadne spory związane z europejskimi programami kredytów eksportowych. W 2018 r. do Komisji Europejskiej nie wpłynęły żadne skargi związane z potencjalnymi naruszeniami prawa UE przez agencje kredytów eksportowych.

[32] Między innymi zgodnie z art. 3 ust. 5 TUE w stosunkach zewnętrznych Unia „przyczynia się do [...] trwałego rozwoju Ziemi, do solidarności i wzajemnego szacunku między narodami, do swobodnego i uczciwego handlu, do wyeliminowania ubóstwa oraz do ochrony praw człowieka, w szczególności praw dziecka, a także do ścisłego przestrzegania i rozwoju prawa międzynarodowego, w szczególności zasad Karty Narodów Zjednoczonych".